

Izhaja dne 1. 10. vsakega meseca Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovorni urednik France Bevč. — Cena glasom: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa L. 30, za trgovske reklame, bančna obveščila, poslana, osmrtnice, vabila, naznanila itd., vrsta I L. — Celoletna naročnina L. 300, za tujemstvo 22.50 L.

Leto III. GORICA, dne 20. avgusta 1924. št. 24.

Kamor obrnejo naj se oči povsod se tovariša lahko dobi.

V Rimu se je mudil indijski rdečkožni princ.
Po časopisih.

Tam premišlja princ naš slavni, Indijanec rdečkožec, mulo se štori mu v srcu in po domu se mu stoži.

Tu naenkrat čuj šumenje, nokaj bliska se v daljavi, je li to pošast polnočna, je li Indijanec pravi?

Res mu čudna je oprava, res mu ni orožje pravo, a on kima kot prijatelj, in mu kima: »Stokrat zdravo!

Stokrat zdravo, sin prerije, zdravo v naši domovini, jaz pozdravljam presrečno te, ker te ni še Mussolini.

Ti udariš nič ne vprašaš, bravo, to pa res mi vgaja, vedno hodiš le na levo, in te vest ne peče, zdvaaja.

A pri nas pa, pasja taca, če katero naredijo, se kesajo celo leto in dve leti se solzijo.

Ti si človek, ki razumeš, take, da imam ob strani, bil bi poglavar države, če predlanskem ne pa lani.

Gleda mrko sin prerije, ni navajen maškerade. Hotel on je — Indijanca, a so varale ga nade.

Manganela v podstrešju...

Manganele smo deli v podstrešje. — Mussolini.

Indijanec bil je v Rimu, zlahtni princ rdečkoži, se blestelo mu je perje, so se mu blesteli noži.

Bliskovite so oči mu bojev silnih žejne bile, in roke, roke pretenke, te bi rade govorile

jezik slavni, jezik stari, kot pozna ga le prerija, kjer pojezd se divji širi in požar in pa morija.

Pač hudo za princa tukaj, nima s kom in ne prilike, da začel bi svoj pogovor in krvave svoje stike.

Strahoviti Atila

je bil hunski kralj, pred katerimi je trepetalo vse tedanje človeštvo.

Strahoviti Atila

je bil imenovan radi svoje krvočnosti »šiba božja«.

Strahoviti Atila

je glavna oseba v krasnem zgodovinskem romanu

Zadnji dnevi v Ogleju

ki je izšel te dni v Gorici in se dobi v drobni razprodaji v

Narodni knjigarni v Gorici,
via Carducci 7.

Knjiga stane samo L. 3.80 izvod. — Po pošti 20 st. več!

Je dolgo Marks čepel v podstrešju in ondi je vžival svoj mir, študiral ubožstvo človeštva, kje njega izvor je in vir.

Naenkrat pa vrata odpro se, prikaže se v vratih — oj kdo? — obraz je res dolgi, pošastni, drži pa se strašno grdo.

»Kdo si?« se zavzame Marks slavni, »ki nosiš tak kisel obraz?« »Ne veš? Si prespal zadnja leta. Povem: manganelo sem jaz.

Joj zvesto očetu sem služil, oh, kaj bi povedati znal, ko treba bi bilo počiti, me zdaj je pod stroho zagnal.

»Kaj hočeš«, ga Marks potolaži, tako je bilo vse dni, hvaležnost ni bilo plačilo v navadi nikdar med ljudmi.

Le tukaj ostani, študiraj, da tepsti ni prava modrost, še mojih mi misli postaneš, če tudi boš shujšal kot kost.

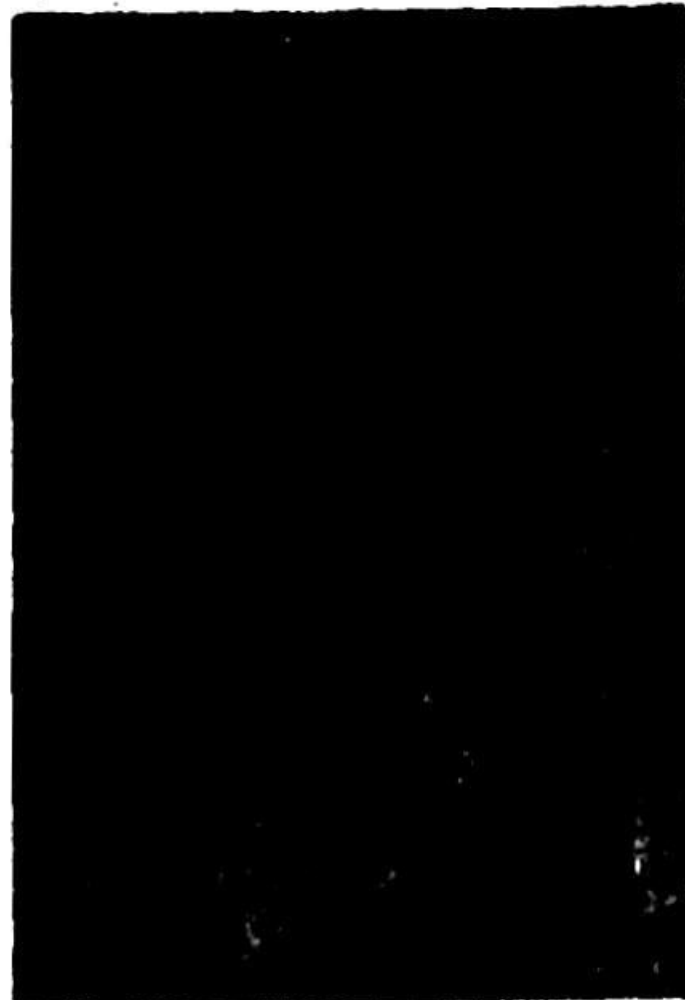

Gorica, 20. avgusta 1924.

Matteottijevo truplo so dobili. To je dalo povod, da je pozabljena zadeva zopet malo oživela. (Take zadeve se rade pozabijo, posebno, če koga močno pečejo. Lahko se celo pozabi, da je kdo v feči in lepega dne neopužen na prosto zleti.) Časopisi zopet priložujejo dolge kolone. Vlado časnopisi so posebno veseli, da Matteottija niso policaji skrili, kot so nekateri domnevali. Bajé vidijo s tem neko zmugo. Kakor da bi bila posebna zasluga dejstvo, da ga niso skrili. Polemtakem bi se dalo sklepati, da je bilo zelo verjetno, da bi ga bili skrili in bi se radi tega nihče preveč ne ruzburjal. Zdi se, da se spričo tega dejstva celo pozablja, da so umorili Matteottija nečuvni

na način, na kakoršen niti divjaki ne zagrebajo svojih žrtev. Končno so morda krivi samo tega, da so ga slekli in razmetali kose njegove obleke na vse vetrove. Pa še radi tega se bodo lahko izgovorili, saj imajo svoje zagovornike,

stega avgusta. Zato nimate vzroka za dvome, da je volk šel in ovca cela, kar je res. Toliko časa sta se pravdala, da sta se bala, da bo vse skupaj vrag pobral, zato sta se pa raje pobotala prav na leštem. Če bosta besedo držala,

Matteotti

Dumini

morilci, ki čakajo na svojo zasluženno kazen. Saj je zapel sam De Rossi, da je puč Bog tako hotel. Seveda, kaj pa hočejo ubogi zemljani, kot so Dumini, Filipelli in De Rossi proti usodi, ki jo vodi božja roka. Kaj more De Rossi zato, če ga je navdahnila taka misel, da si je iztuhtal Matteottijevo smrt. In nazadnje kaj more Filipelli zato, če je posodil svojemu prijatelju avtomobil; to mu je pač velevala čista prijateljska dolžnost. In Dumini? Ali je storil Dumini kaj drugega, kot da je ustregel prošnji svojih dragih prijateljev, ko je izvršil, kar je pač izvršil. On je tedaj čisto nedolžen, če je ubogega poslanca ustrelil ali zabodel, zakaj spraviti ga s sveta in ustreči svojim kolegom in živali ga pustiti, to ni bilo mogoče. In če ga niso mogli spraviti v jezero Vico, tudi ni njih krivda, ampak krivo je temu dejstvo, da ni bilo čolnov na jezeru. Peljali so ga morali nazaj. Kaj morajo zopet oni zato, če niso imeli lopate, in so morali na druge načine zagrebati plitvo in kraljko jamo, v katero so potem zmašili Matteottijevo truplo

med njimi take, ki so pripravljene narediti iz tega zločina politični proces. Pri tem pa ne mislimo podministra Finzija, ki je moral takoj po Matteottijevem umoru radi nevarnega političnega prehlada odstopiti. Pa tudi ne na kako višjo osebo kot je Finzi, ker Čukov kljun tako visoko niti ne seže.

Res je sicer, da je Mussolini zadnjič dejal, da moramo živeti v stalni nevarnosti in da je ljudi smrad, ki je pripuhtel iz Matteottijevega začasnega groba spravil zopet v resno nevarnost marsikatero osebo. Vendar upa Čuk na palci, da se ta smrad ne bo dvignil tako visoko, da bi oškodoval prestiž poglavarja vlade, če se tudi vsi drugi malo potresejo. To je namreč mnenje Čuka na palci, ki je kot Ribničan, ki je dejal: »Saj vem, da v tej dolini ni konja, pogledam pa vendarle.«

Druga znamenitost zadnjih dni je dejstvo, da so se Nemci in Francozi spriznili in sporazumeli. Vi mislite, da kar Čuk na palci pove, ni vse res. Mislite morda celo, da smo prvega aprila, a smo dvaj-

bo to pomenilo toliko kot mir, če francoski črnici na Poruru že vseh Nemcev niso pojedli.

V Jugoslaviji so naredili tako vlado — in to je tretja reč — da zabavljajo čezenj, kot so zabavljali prej. Samo s to razliko, da nikdar ne zabavljajo tisti, ki so na vladi, ampak oni, ki niso na vladi. Tako se delo vrsti, da se eni ali drugi nič ne utrudijo.

Glavna os pa je Radič. On hvali monarhijo in kralja na vse pretege, ob enem tudi republiko in tretjo kmečko internacionalo. On je za krono in ni za krono, za Lenina in za meščanstvo. On nosi škornje in opanke. Iakaste čevlje in hodí bos. Kakor mu vreme kaže. On pije kavo in vodko, on je hrvatski kralj in dela sam nase atentat. Pravi jo, da se bo spametoval, ker je naročil

Čuka na palci.

TO JE DOBRO!

»Kako sem vesel, da ne stanujemo na severnem tečaju!«

»Zakaj pa?«

»Gori bi ne imeli vročinskih počitnic.«

Karlo:

MOJ CVIKAR.

(Humoreska.)

Cvikar, to je nekaj takega, da se ti ubije, kadar ga najbolj potrebuješ, in leži pri urarju dva meseca, da si pobiješ vsak dan kos nosa, butaš ob brzojavne drogove in obcestne kamne in včasih se celo pripeti, da prijadraš naravnost kake ne ljubi osebi v naročje. Glavno pa je, da je ta »stvarica« zelo požrešna. Hrani se namreč samo z lirami.

Tak je seveda tudi moj cvikar. Ima pa še to slabo lastnost, da čepi na nosu kakor bi bil pijan in da me strahovito tišči. Kadar ga pa prime muha, odskoči, da ga še vjeti ne morem.

Zanimivo je, kako sva se borila za nadvlado. Seveda je bil on trmast kakor kak novopečeni minister.

Nekaj časa sem je bil zelo razigran, kakor da se je napil brica in vipavca. Kadar sem v šoli pisal, je hudir že zlezal na konec nosa in se začel majati. Zdaj, zdaj bo odkskočil in potem ga lovil. Hitro sem segel proti nosu, obenem pa sem zaropotal z nožo.

Izza katedra je pokukala bradata glava:

»Vi, tam v drugi klopi, kaj muhe lovite?«

»Ne, gospod profesor! samo cvikar,« sem vstal in sem bil vesel, da mi ni všeč.

Drugo uro sem buljil v Homerja. Zdehalo se mi je, da bi požrl Homerja, profesorja in ves razred. Tedaj me je pričel cvikar tiščati, da sem se moral prijeti in potipati, če so kosti pod očmi še cele.

Profesor: »Aha, tam je že zopet eden, ki je zelo zaspan! Je že zopet sinoči krokal.«

»Ne, gospod profesor, samo cvikar me boli,« sem odgovoril.

Pisali smo nalogo. V resnici nisem vedel, ali se poti cvikar, ali moj nos, res pa je bilo, da je bil moj nos ves poten. Kdo bi si bil mislil, da zna tudi cvikar plavati. Ravno ko sem se stegnil, da bi pogledal v tovarišev zvezek, ko mi splava cvikar naravnost po nosu nazvzdol in udari ob klop, da je

RES, SREČA ZANJI

»Kaj, ti da si srečni ženin? Kaj si se ti boječi človek splohupal potrkati pri stariših tvoje neveste?«

»Ni bilo treba; moje srce je toliko tako močno, da so zavpili: »notril« še predno sem potrkal.

PRISILJENO DELO.

Gospa Mokar: Kaj, Vas mož da zdaj v resnici dela? No, on se dela boji in ne vem, če bo to dolgo časa trajalo.

Gospa Točnik: O pač; eno leto in tri mesece.

RES, PRESTRASNO!

Mož: Le pomisli, draga žena, ravno dve sto lir sem plačal za pogreb moje tete. Tu mora človek res izgubiti vse veselje do smrti.

kar zažvenketalo. Za katedrom se je nekaj splašilo:

»Vi, vi, vi... vi pre-pi-su-je-te in... in to se drznete... v pričo mene... Sedaj vam vzamem zvezek, seveda, vzamem vam ga, pa bo...«

»Gospod profesor, saj ne prepisujem. Le cvikar sem šel lovit.«

»Za enkrat pustimo. Samo glejte! Drugače, bom mislil, da ste se zlagali.«

Res ne vem, kaj je bilo mojemu cvikarju ta dan. Popoldne sva hodila po trgu. Sicer je sedel na mojem nosu, dokaj ponosno, da sem bil res židane volje. Prižgal sem si cigareto. V prijetnem dimu se je kopal moj cvikarček. Toda vendar mu ni bilo to po volji.

Ko sem bil ravno na oglu, stoji nenadoma pred menoj vedno čuječa brada črnogledga profesorja. V resnici, človek je bolj hiter kot bi mislil. Že mi je tičala v žepu goreča cigareta, ki sem jo varno ščitil z levo roko. Druga pa je zgrabila za klobuk, glava je napravila svojo dolžnost in, kdo bi si mislil, cvikar tudi svojo. Zdi se mi, da se je tudi on prestrašil šolske postave, ali pa me je hotel izdati. Skočil je namreč naprej po nosu, pa ni našel opore in prej ko bi si mislil, je ležal pred menoj v razvalinah.

Profesor je postal pazljiv: »No, slišite vi, žep vam gori. Ali naj pošljem po požarno brambo? Zglasite se jutri pri gospodu razredniku, vam ga bo on pogasil...«

O, cvikar, cvikar!

Vendar sem ga pobral. Eno oko je imel še celo, drugo pa se je bilo razletelo na nbroj koscev.

»Prav mu je, zakaj je tako vročokrven! Nič, v kovčeg ga spravim, dokler ne segnije!...«

II.

Pričelo je tisto šepanje brez cvikarja in skozi zapetljaje in vozle, ki jih je nazadnje le cvikar presekal s svojim invalidstvom.

Zaletel sem se že v par gozpodov, odkar sem ga pustil doma. Stopil sem lepo dišeči gospodični tako elegantno na nogo, da nisem vedel ali je zapela sopran ali alt. Če me je lepo pogledala ne vem, nisem videl — mislim si pa, da ne. Namesto da bi se profesorju odkril, sem zavpil: »Zdravo, Jaka, daj mi cigareto.« Potem se je pa pripetilo nekaj posebnega.

Šel sem zjutraj še pred osmo v šolo. Široko sem jadral s kupom knjig pod pazduho, varno sem stopal in buljil v meglo pred se. Kisli jutranji obrzi, kakor da žvečijo surove oskurže, so se mi umikali in šlo je vse po sreči. Pri oglu pa me je čakala katastrofa. Jaz pridem namreč od ene strani, oči uprte v tla. Od druge strani pa je prišla kmetica z jerbasom na glavi. Vrhunec drame se je namreč izvršil matematično natančno ravno na oglu hiše. Moja, na precej veliki prekli nasajena glava, se je nekoliko naprej sklonjena, zarila ravno

pod jerbas, ki se mi je lepo priklonil — ampak nazaj. Takrat se je kmetici razširil obraz, kakor bi ravnokar požrla polovico limone, po tem pa je na široko odprla usta:

O, ti nepridiprav! O, ti bub bubcastil! Vsa jajca mi je pobil, vse mleko mi je razlil... Policaj, na policijo z njim!

Od desne pa je priletelo nekaj zavaljenega, po česnu smrdečega, na kislubo spominjajočega — policaj.

»Kaj pa je, mamica?«

»Ta le bube mi je prevrnil jerbas. Nalašč mi je to storil, saj se mu na obrazu pozna. Zaprite ga!«

Ljudje so se zbirali okrog nas. Če me niso moje vgasle oči varale, je bilo tudi nekaj detektivov in časnikarskih poročevalcev vmes.

»Saj nisem jaz...«

»Seveda, še tajil bi, smrka vec,« je kričala kmetica. Straž-

natelj, da so obenem pozajtrkovali in pokosili.

Končno so vstopili. Ravnatelj: »No, kaj je?«

»Ta le, ta le... dobro jutro, gospod direktor...!«

Ravnatelj se je ozrl skozi okno na solnce, ki je že stalo na popoldanski strani...

»Menda se vam blede. Saj je vendar že dve ura.«

»Torej, naj oprostijo: dober dan, gospod direktor!... Prihajam namreč, jajca — to je namreč tako — je jecljal stražnik ves razburjen, ker je stal pred svojim šefom, pred velevažno postavo gospoda ravnatelja.

»Kaj je to? Jajca? Kaj se drznete? Jaz vas...« Bil je okrogel in res podoben jajcu, zato so mu tudi nadeli tak priimek in od takrat se je ob vsaki besedi »jajce« neizmerno razburil.

Ubogi stražnik je trepetal

Trgovci

šole

županstva

ne pozabite

kupovali svoje potrebščine edinole v

Narodni Knjigarni v Gorici

Via Carducci št. 7.

Knjigarna se je bogato zala s šolskimi in pisarniškimi potrebščinami. — Glede kakovosti blaga in cen največja konkurenca!

nik pa je rekel dostojanstveno:

»Z menoj!«

Čudno je bilo videti, kako je stopal zločinec s knjigami pod pazduho ob strani stražnika. Tovariš sošolec je švignil mimo. Tako strašansko je kihnil, da sem vedel, kaj to pomeni: nova senzacija v šoli.

Na stražnici je dejal stražnik:

»Pripeljal sem falota ki...«

»Kaj je storil?« je vprašal uradnik.

»Prevrigel kmetico in ji zvrnil jerbas...«

»Jaz, jaz — saj nisem...«

»Jaz moram k zajtrku. Peljite ga na ravnateljstvo!« je neravno odvrnil debelušen uradnik.

»Jaz sem, jaz moram...« nisem mogel povedati, da moram v šolo in da ne morem nič zato, ker sem prevrnil kmetici jerbas. Resnično, korpus delicati je bil v mojem kovčegu. Nisem mogel do besede, kajti stražnik me je sunil iz stražnice, da so zletele vse knjige po cesti.

Gnal me je do ravnateljstva. Čakala sva štiri ure, predno se je gospodi poljubilo vstati. Dve uri so rabili gospod rav-

kot šiba na vodi, hlače so se mu tresle, da je kar šumelo po sobi.

»Bog — Bog varuj, gospod direktor, ampak tale... namreč to je tako: Bila je neka kmetica...«

»Seveda, seveda! bilo je že sto in sto, tisoč in tisoč takih tepeev kot ste Vi,« se je razburjal ravnatelj, ki ni mogel pozabiti »jajce«.

»Gospod direktor to je, to je...«

»Študent, da si ne boste belili glave. In kaj je z njim?«

»Na trgu je prevrnil neki kmetici jajca... oziroma jerbas.«

»Kakšen jerbas?«

»Gospod,« sem se oglasil jaz, ki sem že mislil, da počim, čeravno sem bil lačen. »Jerbas vendar, v katerem je nesla kmetica kurja jajca na trg.«

»O-o-o... Ga že imam! Odgovarjajte samo na vprašanja. Torej vi ste šli po cesti?«

»Da, toda...«

»Samo na vprašanja! Vi ste še mladi, kaj ne? In ste zagledali maldo kmetico. Saj je bila mlada, kaj ne, stražnik?«

Stražnik: »Tega ravno ne vem.«

»Hoteli ste se, malo pošaliti in ste...«

»Prosim jaz nisem...«

»Saj razumem. Vi ste ji podstavili nogo. Saj razumem, razumem. Ampak, dragi moj, to je draga šala za dijaka... Plačali boste lepo kazen!«

Takrat pa sem stopil naprej, prijel knjige, jih zagnal ob tla, da so se šepasti listi Homerjevi razleteli na vse strani in sem zakričal:

»Kako bi se ji umaknil, če je pa nisem videl. Celih šest ur je pretoklo, predno sem mogel izreči to besedico »videl«. Pojdite in zaprite moj cvikar, v mojem kovčegu leži, tu imate ključ. Kaj morem zato, če se je pokvaril!« Pokazal sem jim zuravniško spričevalo.

»Tako, no, seveda je vse v redu. Ampak drugič malo bolj pazite na svoj nos, oziroma, na svoj cvikar.«

O ti cvikar! Zmagal si na vsej črti. Brez tebe sem revež, zato glej, sem tvoj suženj. In vendar. Ti si kriv in zopet nisi kriv, da lepa gospodična oni dan ni mogla na ples, ker sem ji malodane zdrobil drobno nožico. Kam bi prišel brez tebe? Na vislice. Zatoroj sklenem s teboj večno mirovno pogodbo in sprejemem vse pogoje. Smeš delati kar hočeš in kolikor hočeš lahko požreš denarja, ne bom ti branil, čeravno bom potem trpel sušo v žepu. Samo, ne zapusti me nikdar, da ne pridem na vislice.

ZADOVOLJNEŽ.

Zid Izak (ki je šel z doma, da potirja nek dvomljivi dolg, je prišel domov): »Moj Bog, kakšna čast, kakšna čast; meni se kar meša od veselja.«

»No, povej, kakšna čast te je pa doletela. Ali te je gospod baron povabil na kosilo?«

»Sara, kaj pa misliš, kako me bo gospod baron povabil na kosilo.«

»No, kaj pa je takega?«

»Kaj pa je takega? Tako vprašanje. Skozi vrata me je vendar vrigel.«

»No, to pa ni ravno velika čast!«

»Sara, kaj pa ti veš! Ali ni to čast, če si je za to delo nataknil posebne rokavice.«

PLAČANA.

Gospa Huber je obiskala svojo sosedo in jo je našla še v postelji: »Kaj,« je dejala, »deset je ura in ti si še v postelji. Kaj takega bi jaz ne mogla!«

»Tako?« je dejala sosedo, »ali nimajš postelje?«

MOŽNOST.

Upnik: »Kdaj dobim jaz svoj denar?«

Dijak: »Kakor hitro moj stric umrje.«

»Ali je kaj upanja?«

»I, seveda; saj živi!«

KAKOR SE RAZUME.

Brvec: »Kako naj vas ostrizem?«

Profesor: »Ostrizite me najprvo čisto na kratko, potem še vedno lahko kaj odvezmete.«

Živeti v nevarnosti.

Živeti je treba v nevarnosti. — Govor Mussolinija.

Nevarnost in življenje to pač ni nova stvar, že vsak je to poskusil, naj mlaj bo ali star.

Da kaj zgodi se komu, ni treba bit' fašist, lahko šofer je tudi, lahko je tudi turist.

Le stopi v avto, dragi, in čez železni tir naj te ponese veter, naj vleče ta hudiri!

Če pride vlak, ne vstavi se prej kot on nikdar, v nevarnosti živeti je vzkazal gospodar.

Pa kupi cigareto, preslavni naš tobak, do konca jo pokadi, če res si tak junak.

Če padeš nezavesten, kaj to je tebi mar; v nevarnosti živeti je vzkazal gospodar.

Pa pojdi še v gostilno, in ukazi kos mesa, prinesi dinamita in brz razstrelji ga.

In kadar ti napiše račun natakar svoj, oblije mrzla zona te čez in čez, da joj!

Le možko se mi drži, kaj to naj ti je mar! V nevarnosti živeti je vzkazal gospodar.

Oj zopet tretja groza, če kdaj se poročiš, med taščo in med ženo svoj večni dan živíš.

Le vse pretrpi možko, naj to ne bo ti mar! V nevarnosti živeti je vzkazal gospodar.

NA MEJI.

Sopotnik. »Vi ste silno debel človek. Napravite kaj, da shujšate.«

Drugi: »Tako. Počakajte, da konča carinska revizija.«

Laskar pripoveduje kako so Brežani jedli češnje.

— i — Naš Zuta ne pripoveduje samo lovskih dogodkov, ampak vé marsikako anekdoto tudi o bližnji in daljni vaseh in sosedih. Pri tem pa dobro pazi, ali ni kdo pri omizju, ki bi mu zamericil tako pripovedovanje... Moramo pač upoštevati, da Laskar najraje pripoveduje v veseli družbi pri vinu; ako pa se njemu ugreje srce, bi se znal ugreti tudi prizadetim — in naši dobri Vipavci imajo trde pesti pri delu in pri tepežu...

pej Čuoli an Horenjci, Sluokarji an Kamenci ste žie furmani, de nej tac'h v cejli Vipavski dolini! Brežanov pej nej dan's; majo žie kejšno drüho dejlo, anti klatijo čiešpe... Vejste žie, vi sosedjce, kej se je pripetilo un dan?»

»Le povej, Zuta, in pij!«

»Vejste, Brežani so fajni l'dje pridni in frbac' (prebrisan) so tudi, halant' l'dje so, nej kej rejč', sauo fouški (nevoščljivi) so vas'h an uohrni (skopuhi). Če pride kejš'n pietlar (berač), al' vandrouc, ha pošlejo na sosedovo ohraso, nej si nabere čiešp in fruš'k po tlejh... u, taci so, pej dr'hač

Vsak po svoje — pesem poje.

Pač vsakemu ni dano, da bi tak nobel bil, da šel bi v slavni Gradež, tam kopal se, potil.

Saj mora ta in oni vse svoje žive dni, čepeti le v zapečku, na dan ga nikdar ni.

In mora ta in oni pač živati le zrak, ki piha mu skoz okno, ko on počiva vznak.

In več ne vidi solnce kot okna ga dadó, še tisto je le mračno, drži se mu grdo.

Če hlad gozdov naj vživa, naj k Fiegehnu hiti, na vrtu tam pri mizi, se s pivom ohladi.

Če hoče vodopadov, naj le spusti vodó,

pač mislim — na hodniku — poslušaj naj zvesto.

Če morja mu je treba, poišče lužo naj, da revež morda vtone, se ni mu bati vsaj.

Če barke ni pri roki, naj vzame hitro kaj, izpolnjena bo želja in cvet najvišjih nad.

Še jambor brz visoki, in jadra naj razpne, pa ladja se pomika, tja, kamor veter če.

Ni up mu šel po vodi, da jadral bi za njim, je njemu pač vseeno, če nese ga na Krím.

Naj solnce le se smeje, naj veter le pihlja, kdor moder je, izveden, le ta zdaj kaj velja.

Nekega dne je stala pred krčmo Predmejo cela vrsta vozov, visko naloženih s hlodi in trami. Voli in konji so počivali v senci, vozniki pa v prijazni gostilniški sobi. Tem naslednjim se pridruži naš Laskar.

»An duobr dan vam Buoh dej, sosedje!« jih prijazno pozdravlja žejni Laskar in orkne iz vsake kupice, ki mu jo gostoljubni vozniki prijazno ponujajo. — »Fajn ste naložili! Prou kontent buojo m'r, kantje (trgovci) v Lokavci in Ajdušni. Ja, ja, vi Lokaučarji,

so halant' l'dje. Un dan, vejste, so šli v cesarski hojzd no čoke in trame, vejste, glih ko vi, an so zhodaj ustali, glih kuokr' r vi dan's, vejste... Ko so ž'vino nafütrali, so jem (jim) žienske

spiekle vsac'mu po ano fajni pohač'co (koruzna moka, po mešana v osoljeni gorki vodi in po dva prsta debelo naglo na žerjavici pečena); soj nej glih prou kruofna jied: jest žie rajš' jem cvoč'k s čebülco, vejste. —

Nu, dan se je žie dejlu (delal), pej so si nabrali v rokave od svojih kamžol puhno (polno, mnogo) čiešp, vejste. An so pr'šli do vrh Nahnouca an so počivali an so jejli čiešpe an pohač'co za fričš'k. Pohač'ca je b'la še morna (mlaćna) an čiešpe so jem tud' dišale; rejs, so b'le še nejkam piuste an kisle, nu za žejo so b'le rambelj (baš) prou. Pej nejso mohli vseh snejst', ker so jeh b'li priuč nabrali an so šrajali med sabo: »Kej buomo nosili te kisle an piuste čiešpe u hojzd? Vsač'mu je šie ostau an duobr'sn kuos po hač'ce, u hojzdu najdemo kejš'n zdenč, pej buol Vrz'mo čiešpe preč po trau, de jeh ne buomo nosili u rokavah!«

»Ti si naum'n ko b'k!« mu prau Štiefan spod Hriba; sej ha poznaste, sosedjce. An je šie djau, de pridejo za njimi Kamenci u hojzd, de buoje glih to na Nahnouci počivali an najšli čiešpe po trau an jeh buoje snejli an se smejali, de smo jem mi pr'nesli tejš'n fajni fričš'k... »Vejste, kej?« je djau Janez spod Kazouca, »lo vrz'mo čiešpe po trau an dejmo jeh fajni ocač! — Nej jeh pol sneje Kamenci, mi se jem buomo pej smejali!«... An so glih takuo naprauli: so čiešpe pometali po trau an so jeh boršnuo poscači, abedna nej süha ostala. — An so šli naprej u ta cesarski hojzd, an so naložili čoke an so poslušali, kdaj pridejo Kamenci, k' so mejli neh šloh (nemški: Holzschlag) glih na neh konfinu; pej nej bluo tist' bot, so žie mejli kejšno drüho dejlo. Vruče je bluo, zdenč se je b'u posčesu — an žejni so bli, ad'n belj od ta druž'ha. An so pr'šli kmal' popoudan spiet na vrh Nahnouca an so počivali z ž'vino. Neč se jem nej lüh'lo, šie pohač'ce nejso mhlí jest', ka so b'li tako frdamansko žejni. — »Škuoda, de smo čiešpe poscali!« je djau glih tisti Štiefan spod Hriba an pobere ano čiešpo an prau: »Pohlejte no, ta pej nej poscač!« an jo obrise ob hlače an jo snoj... Ta druž' prau: »Mejduška, ta pej tud' nej. Glih tejšna je ko na vej!« — Spiet an druž' pobere ano, pej se pohuati, de je prou zdrejla (zrola) an sladka ko fiha o svet' An... V anem firkelci üre so snejli vse čiešpe, abedna nej b'la več poscačna... To so zvejd'li Kamenci

Mlada Zora se imenuje nova knjiga, ki je izšla te dni v Gorici.

Mlada Zora stane L. 3.30 izvod.

Mlada Zora se dobi v "Narodni Knjigarni" v Gorici, Via Carducci št. 7.

an se zdej Brežžanom smejejo. Sie zhrabli se buojo kejšno nedejlo na shodu radi tistih poscanih čiešp. Pej pruos'm od zamire an hvala lejpa za pijač'co!«

Pljuvalnik.

Nekoč je cesar Jožef potoval po Gorenjskem. Pripeljal se je bil iz Celovca preko Ljubelja do Tržiča in od tam je delal izlete po Gorenjskem. Pred belo kmetijsko hišo vidi priletnega možakarja, ki puši iz lepe majhne, s srebrom okovane kuličice, ki ji pravijo »vivček«. Cesarju je dopadlo originalno delo in vpraša kmeta, kje da se kupi tako čedno blago. »Jaz sam delam, take vivčke in jih prodajam po semnjih po 12 grošev, ako so s srebrom okovani; z mezdjo okovane pa po 10.« — Cesar bi bil rad osrečil svoje prijatelje s takim darilom, pa je hotel kupiti 12 vivčkov, kmet umetnik pa jih ni imel v zalogi. »Zdaj jih nimam, pa v 3-4 tednih pridelate ali pa pošljite po nje, pa odmaknem pri vsakem po en groš, ker ste jih več naročili.« Cesar vpraša, ali ne bi hotel prinesiti izdelano blago na — Dunaj. Ko mu cesar izroči deset cekinov za pot in stroške, sprejme kmet ponudbo in dobi na listku zapisan naslov, kje ima izročiti vivčke. Kmet spravi denar in listek ter se loti dela. V narodni gorenjski noši jo primaha na Dunaj. Ko pokaže listek nekemu gospodu in ga vpraša, kam naj se obrne, ga ta sam spremlja do cesarskega dvora, ker je spoznal cesarjevo pisavo in podpis. Cesar je bil ukazal, da morajo Gorenjca ob vsaki uri po dnevu sprejeti z največjo vljudnostjo. Pod širokim klobukom, z rdečim, ogromnim dežnikom pod pazduho, v dobro podkoyanih škornjih in z vivčkom v čeljustih krevsa kmet po gladkih hodnikih do prekrasne dvorane, kjer je moral čakati. Kmet sede nerodno v mehki naslonjač, strese pepel iz vivčka po tleh, ga zopet nabaše in zažge s kretilom in gobo. Pri tem pa debelo pljune po podu. Postrežnik prenese ves prestrašen lepo izdelan pljuvalnik in ga postavi na mesto, kamor je bil kmet pljunil. Gorenjec ga hudo pogleda in pljune mimo pljuvalnika na drugo stran. Postrežnik zopet prenese posodo. To pa je bilo kmetu odveč in nahruli vljudnega lakaja: »Ti frdamanski škric pisani, če me ne p'tiš pr' gmah, ti pljunem kar v tisto skledo!«

PRI ZDRAVNIKU.

Več gibanja!

Bohnik pride v mesto k zdravniku in mu toži svoje nadloge: »Ne morem jesti, glava me večkrat boli, ves izmučen sem in slab!« Zdravnik ga dolgo preiskuje, pa ne najde nič posebnega: »Glavobolje vam preide, ako boste jemali po tri praške, ki vam jih

sedaj predpišem. Da pa boste mogli spati in da popravite svoj slabi želedec, se morate dosti gibati in dosti hoditi!« — »Moj Bog, kako bo to mogoče, ko hodim vsak dan ob vsakem vremenu po deset ur?« — »Kaj pa ste pravzaprav?« vpraša zdravnik. — »Oh, jaz sem pismonoša na deželi, go spod doktor!« —

SLECITE SE!

Profesor dr. R. Müller na Dunaju je bil na dobrem glasu kot zdravnik za notranje bolezni; znan pa je bil tudi po svoji brezobzirni strogosti napram bolnikom. Neki dan se ob sprejemni uri uvrsti med številne bolnike na videz zdrav človek. Po dolgem čakanju

pride tudi on na vrsto in stopi v sijajno opremljeno sprejemno sobo glasovitega zdravnika. Ta mu brez vsakega obotavljanja zakriči: »Slecite se in ležite!« — »Ali, gospod profesor!« — »Slecite se, sicer vas vržem ven!« Dozdevni bolnik se v naglici sleče in profesor preiskuje vse dele telesa, a ne more ničesar najti in dognati. Naposled mu prismoli par gorkih po nagem »debelkam« mesu in zakriči: »Čemu hodite k meni? Že leta in leta nisem imel tako zdravega človeka pod roko!« — »Oprostite, gospod profesor, nisem prišel radi kakolezni, ampak prinesel sem vam račun mestne elektraprne, a vi me niste pustili do besede!«

Mir med Nemčijo in Francijo.

Francija je zdaj popustila, ko je Nemčijo dovolj privila. Kar so mogli, so jim izsesali, drugo bodo proste volje dali. Sicer se jim slabo ni nikdar godilo, čokoladni vojakov preveč je še bilo. Tudi dojenček bo kak čokoladen, ker bel je za Nemce že bil prenavaden.

BRZOJAVKA.

Sin (očetu): Oče, kje je denar?...

Oče (sinu): Pri meni!...

PRAVILNO.

»Če hočeš iti na izprehod, a imaš omazane roke, kaj moraš storiti?« je vprašal učitelj v šoli.

»Obleči moram rokavice.« je bil odgovor.

TA JE PRAVI!

Pavle in Tone sta šla po cesti in preišljevala, kaj naj delata, ki nista imela božjoka v žepu. Naenkrat dobi Pavle deset lir v cestnem prahu. »Hej,« pravi Tonetu, »teci in kupi za 9 lir 80 st. žganja in za 20 st. kruha.«

»Kaj pa boš delal s toliko množino kruha?« ga je ta vprašal.

ALI TAKO!

»Ali si prišel s svojo ženo pravočasno k vlaku?«

»Do minute natančno!«

»Tedaj se je tvoja žena vendar enkrat pravočasno napravila?«

»Kaj pa misliš? Midva sva hotela odpotovati z jutranjim vlakom, a sva prišla zadnjo minuto k večernemu vlaku.«

SUMLJIVO.

Gospa je precej nerodno tolkla prah iz nekega vojaškega plašča. Kuharica, ki je to videla, ji reče: »Le dobro udari te po njem, gospa; meni je že tudi eden nezvest postal.«

SPOMIN.

Pijanka. Kako krasen grški nos imate Vi, gospodična — (ponosno) takega sem tudi jaz imela poprej.

BRIVEC.

»Telega gospoda morate prav previdno briti. On je pisatelj veseloigre.«

»Ah, kaj; naj pa enkrat piše dramo!«

MATERINO OPRAVIČILO.

»Niti ene solze ni potočil vaš sinček, ko je bil na pogrebu svojega dragega starega očeta.«

»Kaj hočete, gospod učitelj, saj to je bilo prvič, ko se je on udeležil kakega pogreba.«

PONOS.

Tujec: »Kaj ni tu pri vas nobene znamenitosti?«

Krčmar: »O pač? Takoj jutri boste lahko videli solnčni mrk.«

ZATO.

»O gospa Stražnikova je večeraj pri kopanju toliko vode popila.«

»Seveda; ni čuda, saj ne more nikoli ust držati.«

AKO NE PRIDEJO, PRIDEJO, AKO PA PRIDEJO, NE PRIDEJO.

O cesarju Jožefu II., sinu Marije Terezije, ki je vladal od 1780-1790, se pripoveduje na stotine anekdot. Naslednji dve sta manj znani, pa bi znali zanimati naše čitatelje:

Nekoga dne je hodil po bogati Hani na Moravskem, kjer je nekoč pomagal kmetu orati. Vidi kmeta, ki seje konoplje. Cesar ga vpraša: »Ali pridejo?« (namreč konoplje iz setve na površje). — Hanaki so znani šaljivci, pa mu sejava vec, ki ševé ni poznal cesarja, odgovori: »Ako ne pridejo, pridejo; ako pa pridejo, ne pridejo.« — Cesar ni razumel šaljivega odgovora in prosi pojasnila. Kmet pokaže na játo divjih golobov na drevesu in reče: »Ako ne pridejo golobí nad setev, pridejo konoplje iz zemlje; ako pa pridejo golobí, ne pridejo konoplje do žetve.« —

PROFESORSKA.

Znano je, da najbolj učenim profesorjem včasih kakšna »izpodletja«, ki služi porednim dijakom v šalo in zabavo. Na stari gorški gimnaziji je pred mnogimi leti služboval nemški profesor, o katerem povemo o priliki našim čitateljem marsiktero anekdoto. Za danes napišemo naslednjo: Nekega dne je med odmorom ob 10. nadzoroval dijake v drugem nadstropju: Ker so dijaki v nekem razredu razgrajali in kričali, odpre vrata in vidi cele gruče pri odprtih oknih. »Tiho in mirr! Takoj zaprite okna! Ako pade kdo skozi okno, bo zopet lagal in trdil, da ni bil on!«

POMILOVALNO.

Novoporočenka: »Danes sem hotela napraviti jajčno jed. Vzela sem mleko, jajce, sladkor, moko in — šo deset minut —«

Prijateljica — pa je bila jajčna jed gotova.«

Novoporočenka: »Ne — ampak nesreča.«

Pravijo

Pravijo, da pri Piščancih manjka nekaterim možicelnam in mladeničem izobrazba in dobra pamet. Ponoči kokodakajo po gostilnah, domov grede pa nadlegujejo speče in trudne ljudi s tem, da kokodakajo take pesmi in v takem jeziku, ki ga ravno tako razumejo kakor tolminski šolarji, ki so na dan blagoslovljenja tolminski zastavi prepevali »La Leggenda del Piaves«, pa niso razumeli, kaj pomeni in kaj to pomeni.

Pravijo, da se je neki Piščanec v petju pri litru vse nolte na nogah izpulil, ker je z nogo tempo tolkel, in da se je potem moral od neke krčmarice čevlje izposoditi, da je mogel nadaljevati pot od ene gostilne do druge, (bil je v prvi gostilni ban).

Pravijo, da je nekdo prodal dva-krat eno tele, in sicer je žena prodala tele mesarju na Opčine in dobila od njega denar. Mož je pa prodal tele mesarju v Rojan, ne da bi žena kaj vedela. Mož je od samega veselja dva dni po gostilnah pijančeval, češ, saj smo samo eno tele prodali pa smo dobili denar za dve telci.

Sedaj pa študira, kako bi jo skuhal, in zadevo brez stroškov poravnal. Taki m enaki čudeži se godé pri Piščancih.

Pravijo, da v Podmelcu na sred vasi, kjer ena hišica stoji, neki Čukec prebiva, ki rad tinto prelijeva, rad bi dekleta v Čuka dal, pa je zankrat v košček pal, tam naj zdej mirno spi, če se pa kdaj prebudi, naj to zna, naj to vé, da v Čuka vsaka stvar ne gre.

Pravijo, da so iz Nemškega Ruta dopis poslali, pa so mu premalo soli zraven dali, zato je že po poti umrli deti začel, Čuk ga je pa v svoj košček dal.

Pravijo, da sta Mica in natakariča iz Postojne po vsej sili hoteli zleteti v Čuka na palci. Baje radi nekih jedi, ki jih delavci niso dobili in so zato le vino pili. Čuk bo zadevo preiskal in če je to res, bo presneto zapiskal.

Pravijo, da je veselični odbor, ob priliki zadnje prireditve veselice na prostem, uvedel nove, popolnoma moderne cene za prodajo vstopnic in sicer sledeče:

Redni obiskovalci prireditve plačajo L. 3.—, slučajni pa L. 1.—. Čuk na palci, ki je sedel na kostonju nad blagajno in opazoval vso stvar, je tako robato kihnil, da je pal s kostonja in komaj odnesel zdravo perje. (Ali je to res? Če ni, naj jih dobi dopisnik okrog ušes.)

Pravijo, da je postojnsko pevsko društvo »Molke« pri zadnji prireditvi tako lepo izvajalo posamezne pevске točke, da se je ni kar — nič slišalo.

Pravijo, da v »Tih dolin« pripravljajo tako imenitne jedi, da jih navadni delavci ne dobe niti če pineso seboj angleške lire šterline, ki imajo najvišjo valuto.

Pravijo v Matenjivasi, da se M... ne dopade samo lepa novo zidana hiša, ampak ji vse bolj ugaja g. mojster, zato je pozabila na obljubljeno deželo in na onega onkraj luže.

Pravijo, da hodi vsako jutro nek mladi postojnski neboslovec ob prekrasni večerni zori gledat zvezdo danico, ki zahaja tja, kjer se delajo najmodernejšje pariške obleke za najlepše Postojnčanke.

Pravijo tudi nekaj o Tinčetu; pa to je Čuk na palci danes zjutraj za zajtrk kar surovo požrl, tako je bil lačen.

Pravijo, da kdor hoče moderne kosce dobiti, mora v Narin priti. Ti jo rečejo s punčkami in harmonikami, da se vse za njim kadi. Prosi se Čuka, naj on malo v Narin pokuka.

Pravijo v Narinu, da postojnskega dimnikarja ni že dolgo. Gotovo išče kožo od ježa.

Pravijo, da se je v nedeljo 12 letni mladenič iz Sela sprehajal s svojo izvoljenko. S seboj sta nesla flaško s cuceljnom in pa cukrčke, konjička ki vzadi piska in pa punčico.

Pravijo v Opatiji, da je visela bela zastava na gornji cesti ob priliki, ko je odšel domač zmaj v Podgrad.

Pravijo, da Opatija napreduje in to se opaža najbolje pri telefonu. Do sedaj so ta posel opravljale gospodične, funkcioniral je pač kakor kdaj, sedaj pa je prišel neki gospod in ni mogoče dobiti zveze. V Lovran se pride preje peš in to tja in nazaj, nego se dobi telef. zveza, ostalo je temu podobno. In temu pravijo nazpredek.

Pravijo, da so tujci rajši v Lovranu, kjer se jih ne odira s visokimi cenami in taksami. To je tudi napredek za Opatijo. Tužna nam majka.

Pravijo v Biljah, da se bodo vse majhne frajlice ženile le s »šotarji« pod pogojem, da jim bodo ti pribivali le visoke »šorotake«.

Pravijo, da imajo na Gorjanskem takega Čukovega dopisnika, da popiše dve strani papirja, a tako, da Čuk niti s povečevalnim steklom ni bil v stanu brati. Če se ta egipčanska pisava kdaj sama od sebe razvozlja, jo bo Čuk na palci priobčil 500 let po novem vesoljnem potopu, ki ga ljudje napovedujejo.

Pravijo, da smo prejeli dopis iz Dobrodo, v tem dopisu je mnogo o Monfalcomi, vse skupaj pa strašna mešanica, da človek nič ne ve, kje se ga glava drži, kadar to godljo prebere. Žili smo jo v koš, kamor spada.

Pravijo v Miren, da je na Čuka romalo nekaj »pravijo«, v katerih se je prepevalo o »parkolci« in o drugih takih pitčicah. Ker pa Čuk na palci ni bil pri volji, da bi se pečal s takimi stvarmi, je vse skupaj lepo v koš zletelo.

Pravijo, da so tomajski fantje obljubili dutovskim frajlićam 100 L nagrado in medaljo iz repe, ako jim bodo tudi za drugič tako zvezo strutilo plesno ograjo.

Pravijo Dutovke, da si bodo tudi one ustanovile godbo na pihala, ker bodo tako lažje fante dobile. Učih jih bodo baje spretni Vrhovci.

Pravijo dutovsko klepetulje, da si bodo tudi one ustanovile same svoje glasilo z imenom »Hup čez hrbe«, urednica tega lista bo M. S.

Pravijo Dutovci, da so nekatere puse postale tako pobožne, da ne vedo kodaj iti iz cerkve.

Pravijo Dutovci, da so njih puse zato tako žalostne in potrte, ker so jim odpeljali ringelšpila.

Pravijo, da bodo imeli Dutovci v mesecu oktobru veliko veselico; čisti dobiček je namenjen za nakup ringelšpila.

Pravijo, da so Dutovci pri zadnjih godbah mnogo zaslužili, ker so jim dekleta listke pobirale.

Pravijo v Vipavi, da onima dvema gospodičnima, ki imata navado hoditi zvečer po opravih na Zemono, sveti zvečer dvoje vrst zvezd, da ne zgrešita poti. In sicer ena na nebu (če je jasno), ostale pa pod vratom (tudi če je oblačno).

Pravijo v Vipavi, da išče S. K. »Nanos« svojo igralko, lepega Karlota, ki se je ob priliki zadnje nogometne tekme v Bazovici izgubil. Baje vedo zanj hazenašice od M. D. P. — Opčine. Če ga najdejo, naj ga pošljejo po radio-brezžičnem brzojavu najnovejšega sistema v Vipavo. Žele skrbipolni soigranci.

Pisma.

IZ BRA.

Pozdrave pošiljamo slovenski orožniki iz Bra in se priporočamo fantom letnika 1905, da nas kaj kmalu obiščejo. — Ličen Viktor, Ličen Justin iz Rihembekke; Jakomin Marij iz Stanjela; Zvezlina Henrik iz Skopega pri Dutovljah; Starec Miroslav iz Tomaja; Kobal Anton iz Križa pri Tomaju; Kupin Marij iz Dekanov in Zidarič Anton iz Morskega pri Kanalu.

IZ TURINA.

Iskrene pozdrave pošiljamo slovenski avtomobilisti in polka v Turinu vsem našim starišem, bratom, sestram prijateljem, znancem in čitateljem tega lista, posebno pa našim slovenskim dekletom, da se bodo spomnile na nas s kako kartico ali pisencem. — Sever Benedikt, Rihembek; Brajnik Alojz, Standrež; Zigon Vladimir, Miren; Selikav Miroslav.

Gorica; Matelič Alfred, Podgora; Tavčer Martin, Komen; Ložej Josip, Ivanigrad; Pangas Bernard, Brje; Koluta Josip, Sveti Križ pri Trstu.

ŠTIRJE IGRALCI.

V neko veliko kavarno pridejo štirje gospodje, sedejo za mizo in začnejo igrati. Prej pa preštejejo svoj denar: A je imel 8 lir in 50 stotink, B 10 lir 25 st., C 13 lir in D 15 lir 80 stotink. Igrali so dobro poldruugo uro in hoteli oditi. Pred odhodom so zopet prešteli svoj denar in so ugotovili, da je imel A 17.70, B 19.45, C 22.20 in D 25 lir. Kako je to mogoče?

Ti gospodje so bili glasbeniki in so vsako toliko pobirali pri gostih. Skupiček so si potem razdelili. Na to moje šaljivo vprašanje jih je že mnogo naselilo.

PREDRZEN.

Pred nekim zidom je stal lep po oblečeni gospod in dolgo časa študiral ondi nalepljeni plakat. Naenkrat se obrne in vidi, da stoji za njim mlad polja in se mu na vse pretege smeje.

»Povej, mati, zakaj se mi pa smeješ, mu reče.

»Tega pa ne povem,« je dejal ta in se smejal še bolj.

Gospod je postal radoveden, daroval je dečku 20 stotink, da mu ta razodene, kraj je vzrok njegovemu krčevitemu smehu.

Toda mati je še vedno nezaupljiv in reče: »Vi mi pa ne smete ničesar naraditi.«

Ko mu je gospod tudi to zagotovil, je dejal predrzen: »No, tedaj stopite za en korak nazaj.«

Začuden je gospod ubogal čudni zapovedi in prejel za odgovor:

»Vidite, zdaj pa stojite z obema nogama v njem.«

BREZUSPEŠNO.

Peter Zvitez bi rad stopil v srednjo šolo. Zato pa mora prestatl posebno, zato predpisano skušnjo.

»Če ti tvoja teta daruje liro in ti že imaš eno, koliko jih imaš potem?«

»Teta mi nikoli ne daruje lire.«

»Ali ti imaš kos čokolade in tvoja mati ti da še en kos.«

»Pri nas nikoli ne jemo čokolade.«

»Ali če ima tvoj oče kozo in kupi še eno; koliko jih je potem?«

»Mi sploh ne redimo koz.«

»Ali če imate kvintal premo-ga in kupite še en kvintal, koliko jih je potem?«

»Mi kurimo samo z lesom.«

»Toda pazi vendar enkrat. Ti imaš že en žepni robec, tvoja mati pa ti da še enega. Koliko jih imaš potem?«

»Mi se vsekujejo v prste.«

»Toda, če imaš ti dve jabolki in daš svojemu tovarišu eno, koliko ti jih potem ostane?«

»Jaz pojem svoja jabolka sam.«

LASJE SO VSTAJALI.

»Danes je bila v kinu taka predstava, da so nam lasje vstajali. To bi bilo nekaj zate, stric.«

»Zakaj pa ravno zame?«

»Ker nimaš las, da bi ti vstajali.«

SE NE IZPLAČA.

»Pojdi, bova pila kozarec piva.«

»Nimam časa.«

»En sam kozarec piva.«

»To bi bil proč vržen denar; meni začne dišati šelo po tretjem kozarcu.«

CUDNA STEVILKA.

Roparski morilec, (ki je do bil v ječi celico št. 41): »No, to je pa slabo znamenje. 41 je številka mojega ovratnika.«

ZAGOVORIL SE JE.

»Kje pa ste Vi spoznali Vašo sedanjo ženo?«

»Če bi jo bil kdaj spoznal, bi je sploh ne bil vzel za ženo.«

SE VEC.

»Ali ste že slišali o radio? Po njem se lahko doma poslušajo koncerte iz Berlina, Dunaja, Londona ali Njujorka.«

»To še ni nič. Če ti jaz dan dve klofuti, boš slišal angelce v nebesih peti.«

DOBER ZET.

»Zdaj vam bom pripovedoval zgodbo. Kdor jo sliši, mora počiti od smeha.«

»Pocakaj samo trenutek. Grem in pripeljem svojo taščo.«

Listnica uredništva

Listnica uprave. Ant. Pipan, Planina, p. Vipava: Pritožujete se, da ne dobivate lista redno. Vedite, da pri nas ni iskati varoka. Mi list redno odpošljemo. Kje se zgublja, Bog ve. Zadnje številko smo vam poslali Po zduavl.

Gosp. Golob Florijan, Zakojca-Grapa: Vaša naročnina plačana do 31. dec. t. l. Mi list redno pošljemo. Srake kradejo »Čuka«!

Artur de Rossi

v Gorici, Corso Glus. Verdi

nasproti velikemu semenišču v Marzinovi hiši

Tapeti in pogrnjate ob posteljah, kili (odlino zaloga iz Čehoslovaške), zaloga manufakturnega blaga na de- bato in na drhno.

Blago najboljša. Cene skrajno nizke.

Sv. Frančišek Ksaverski se imenuje nova knjiga, ki je izšla te dni v Gorici.

Sv. Frančišek Ksaverski stane L.3.30 izvod.

Sv. Frančišek Ksaverski se dobi v "Narodni Knjigarni, v Gorici, Via Carducci št. 7.

POZOR!**POZOR!**

Za poletno sezono, velika izbira kambrika, perkala, zephrja, in krepa volne za moške in ženske obleke. Velika zaloga vsakovrstnega perila za novice in birmance.

Felberbaum & Rolich**Corso Verdi šte. 7.**

(prej HEDŽET in KORITNIK)

Na drobno!**Na debelo!****Trgovina z manufakturo**
ŠKODNIK ANTON**GORICA, Via Seminario 10.**

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in predem sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modni
prodaja za deželo, za Gorico
pri semenlachu v hiši z desetico
trgovca Škodnik Anton, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec, ki kupuješ mnogo hkrati
ceflirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

VELIKE ZALOGE PO ZNIŽANIH CENAH

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

**S prvim septembrom pričnemo s prodajo
za novo sezono.**

Nadaljujemo za sedaj prodajo letnega blaga z **zelo znižanimi cenami**. Zato svetujemo svojim cenj. odjemalcem, da porabijo to priliko, kajti veliko blaga prodajamo po **polovični ceni**.

Obrobljene rute	L. 0.75	Vezane podsuknjice	L. 3.50
Povoj za otroke meter	1.70	Jačajsto blago meter	3.95
Gobasto sukno	1.75	Obposteljna reklamna preproga	4.90
Moške nogavice	1.75	Blago za životnike sortirano, meter	4.90
Gobaste brisače	1.95	Ženske jopice (senza maniche)	3.50
Cvornasto blago	2.25	Obposteljni tepihi Smirna	8.59
Švicarsko vezenje meter	2.50	Vezane jopice	8.90
Obrobljeni prti	1.50	Spodnje krilo vezano	9.90
Ženske nogavice	2.50	Kombine za gospe	18.50
Madapolan meter	2.75	Vezano pogrinjalo za postelje	29.90
Pisane moške nogovice	2.75	Pogrinjalo za postelje piquet	32.90
Nogavice z dvojnato peto	2.50	Blazina iz žime kg 14	49.—
Brisače Nide Ape	2.90	Preproge vezane na 2 straneh	49.90
Elastične naramnice	3.50	Trapunte iz belega platna	64.90

Velika zaloga platna za moške in ženske. — Lovsko blago. — Izdelano perilo. — Platno. — Gobasto blago za gospe. — Platneno blago iz volne v vseh visočinah. — Prti. — Brisače in servietti »Fiandra«. — Maje iz volne in bombeževine. — Tepihi. — Zavesa. — Blago za mobilijo. — Preproge in kuverte v vseh merah. — Opreme za neveste. — Celotne opreme za hotele, zavode in samostane. Blazine izdelane iz žime in volne.

POSEBNOST: BLAGO ZA DUHOVNIKE. — DIREKTI UVOZ VOLNE ZA BLAZINE.

VSAKO BLAGO, KI NE UGAJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE VZAME NAZAJ.

Na debele in drobno!**Posebni popusti za razprodajalce.****STALNE CENE****Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.**

— Kako drago je pivo l...
 — A! kaj še! Cena je padla!
 Mala piva stane 70 cent. velika pa L. 1.40.
 — Kje pa?
 — V sladoleđarni **Baldini**, Via Mazzini št. 1 (prej Via Municipio), ki ima tudi veliko izbero raznovrstnih sladoleđov po L 1. kos. — Takoj grem tja! Baldini sprejema tudi naręilla na sladoleđ za veselice!

EDINA V GORICI
 odlikovana
TOVARNA KISA
FRANC KRALJ
 v GORICI - Via Cappuccini 9

Izdeluje najboljše vrste kis.
 V zalogi ima pristni vinski kis, kakor tudi drugi najboljši kis. Cenjenim odjemalcem se priporoča za obilen obisk.
 CENE ZMERNE :::::::::::
 ::::::::::: POSTREŽBA TOČNA

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci št. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov l. t. d.

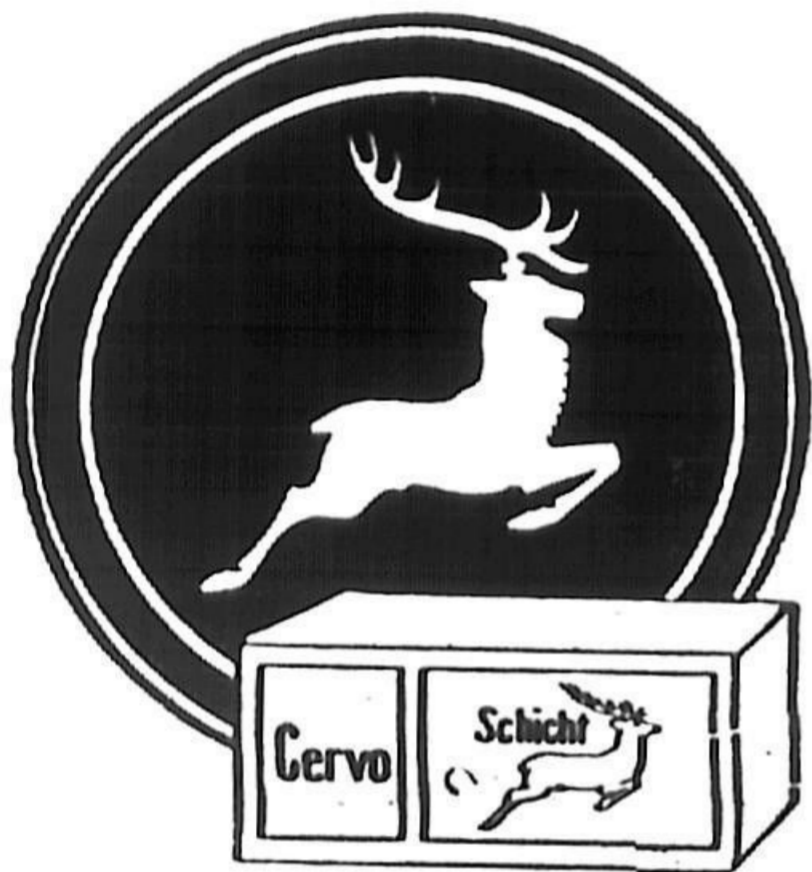
Nožarnica „**SOLINGEN**“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamni-
 osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.
 POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovaren.

Je
 milo pridne gospodinje

Ali ste že plačali naročnino za Čuka na pal'ci za drugo polletje v znesku Lir 7.50?

ZAŽELJENE POSEBNOSTI V POLETJU:

Sirup tamarindo, zrnat, oranžen, ječmenast, frambosa menta a L. 625 kg.
 Milanski Bitter - Fernet - Žejogasilca al Selz a L. 13.50-14.50 stekl.
 Turinski Vermouth, beli Vermouth - Žejogasilca al Selz a L. 5.50 stekl.
 Jajčast Crema Marsala, okrepčevalen za šibke a L. 12.00 stekl.
 Likerji Sibilla vzorec Strega - Tunik idealen al Selz L. 13.00 stekl. 7/10
 Marsala Trapani extra Supperiore L. 4.50 stekl. 7/10
 Belo ital. vino 12 stopinj a L. 4.00 stekl. 2 litra.

Žgavnica likerjev v Gorici, trg Sv. Antona starega št. 7.

Popolnoma varno naložen denar
 v JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

r. z. z. o. z.

v novopreurejenih prostorih
 Mestni trg 6 v Ljubljani Mestni trg 6
 sprejema vloge na hranilne knjižice
 in tekoči račun, jih obrestuje po

8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.
 Večje hranilne vloge z odpovednim rokom.
 Obrestuje tudi višje po dogovoru.

Manufakuro, perilo, izdelane obleke, pisarniške potrebščine in papir

po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani tvrdki

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Velik sejm za čevlje
 v GORICI

Via Garibaldi št. 4

Razprodajne cene.

Otvoritev 11. avgusta
 Velikanska likvidacija!